

...FA...TUM...

Csak fakuló kép a vész előtti létem:
a hajdan szertelen égbe törekvés,
az a konok földbe kapaszkodás,
a törzs, ahogy megáll a szélben,
s a lombom, szelíd hűvösében
a Fészek, a Nász, a Költés,
alig több mint emlék,
torzó, és semmi más...

Néhány gyökér szítja még bennem a
létet,
halódó csonkjaimra támaszkodva
tartok még egy zöldellő ágat
ég felé eredni.

Valahol van rajta még egy fészek,
vigaszomra egy-egy madárének,
tavasztól - őszig hadd higgyem,
hogyan élek.

Míg rajtam a nyüzsgő múlás
talál éteknek bomlott humuszt,
itt, a lét és egy másik lét határán,
én, a lassan már léteimből kimúlt,
az örök életbe költözök anyagnak.

Hintett magom már szálfá mind,
bennük él mindaz, mi voltam,
jó látni, ha olykor visszaint
belőlük mint jövő
a múltam,
s ki érezné nálam hűvösebben,
legvégül mégis, újra és megint
a lényeggé kell lennem...

a többi csak néma lebomlás!

Személyes törmelékek

hogyan mikor kezdődött
bizonytal nem tudom
az idő esztelen hóvihar
míg egyre bámulom
az alászállt felleget
hallgatom hogy
neszelnek az ablakon
mint öreg zongorán
a fészkelő egerek
s a Ragtime-virtuóz
filling-nepperek
jéghideg ujjai

Vedlett szalmazsákom
hullajt el szálanként
fészükre hordanak
a pézsmaszagú éjek
bomló zizzenésem
neszére lesve még
hallgat a csendvarangy
s lapulnak a férgesek

itt már csak befelé van út
a kőbe kövült csigaházba
mert nincs hová kívülre
hát belülré maradtam
az ösvény egyre szűkebb
és kegyetlen spirálja
pont oda visz innen
hol egy ponttá lesz minden
ahol ugyanazt kínálja
a belülré s kívülre
az előttem mögöttem
fölöttem s alattam

a szögesdróton üres nylon szatyor
mióta elakadt csak az idő szele tépi
fogoly prófécia szögén a világnak
megfeszült elrepülni vágy
a megváltatlan lator
szárnyai ha voltak is
denevérré váltak

Bölöni Domokos

A szépirodalom dicshalma

(Mizantrófikus piramis)

Legfelül a kegyelmesek
mellettük az élelmesek
s akiknek a hatalma sok
alattuk a nyalalmasok
még lejjebb a bujanyalók
akiknek a kurvannya jobb

végül az új
három tések
elturcsizott
bukleltilolt
támcsurizott
pedigrések

osznak kiknek
nem osztottak

akasztottak
támasztottak

a díjaktól
felfosztottak

nincs támadás nem vétek
kik kanyarból megtértek

csúcsrajó mecenatúra
díszlépés literatúra

dalolnak víg áriát
szinekúras páriák

halihó nekteknekek
halihó kaphattokok
helló hé morzsadokik
heurék' hé nyűvalakik
urbis orbis nemtudomkik

uramis és miramis
micsa' pompás piramis
mi vagyunk a tetején

szentistenem
Én – meg te

vagy tán mégis
– Te meg én?!